

«Սիրելի Մարիա Միխայլովնա, ես չեմ ապավ, որ ես եմ միանալի՝ ճշմարիտը եւ բոլոր այլապէս հաստատացողները մոլորվում են, սակայն խնդրում եմ բոլոր ուրիշներին եւ վերաբերելի ինձ նորայնա՝ 25-ը որ ես ոչ թէ de gaité de coeur-ից կամ նախաբանի որդեգրելով գրված անշտովեցի պրատայա-վայելից, այլ վշտով եւ տանջանքով։ Անշտովեցի ինչ համար, որովհետեւ այլապէս ինչ կարող վարելի։ Իմ հաւատքի հիմքը Յովհաննու Թիբի գրված այն ոտանաւոր-ներն մէջն է, որ ես կցում եմ իսկ իմ հա-ւատի արարքները արտայայտութիւնները բո-լորով բնական մէջն են. այն է՝ ջանալ սէր պատրաստել գործով, խնայել եւ մտքով, որպէս եւ արարաստեցի այդ նորայնեցի կրթված կարճ աղօթքի մէջ։ Ես չեմ ապավ, որ հաւատը դէպի Գրիգորիոսի աստուածու-թիւնը, մեղեքիլ քաւում եւ խորհրդները եւ այլն անարգել եւ կամ սխալ. ես միայն զիտեմ այն, որ այդ բոլորը ամենին իմ հարկաւոր չէ, երբ ես զիտեմ սերլո պատ-մանք, որպէս Աստուծոյ օրէնքի միակ պատգամը, եւ իմ հոգու բոլոր ոյժերը գործ եմ դնում նրա կատարման համար։ Ես հա-տատ հաստատում եմ այդ պատգամի ճշը մարտութեանը նախ՝ նրա համար, որ նա համաձայն է ոչ միայն իմ բանականութեանը, այլ եւ ամբողջ աշխարհի իմաս-տանքների եւ սուրբ մարդկանց՝ բրամինե-րի, Բուդդայի, Կոնֆուցիայի, Լաոզզի եւ այլն, նորայնա եւ բոլոր, աշխարհի բոլոր հասարակ մարդկանց բանականութեանը, որոնք միշտ համաձայն են այդ պատգմին եւ սերլո օրէնքին։

